

Ministeren ikke har denne Oplysning til Raadighed her i Aften, er der ikke det mindste i Vejen for, at vi kan faa den senere i Udvalget. Men foreløbig kunde maaske Ministerens Bemærkninger om de 4 Mill. Kr. tiltrænge en Forklaring, saaledes at vi er paa det rene med, hvorledes Forholdet virkelig stiller sig for denne Fonds Vedkommende.

Endelig var der et Punkt, hvor Ministeren var villig til en Overvejelse og en Forhandling i det kommende Udvalg, nemlig med Hensyn til Spørgsmaalet om Decentralisering. Der var han imidlertid ikke saa enig med den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti. Naar Ministeren tænker sig en Decentralisering saa vidtgaaende som til 75 Lægerekredse, har det ganske vist ikke ligget indenfor min Tanke. Det, jeg nævnte og nærmest kunde tænke mig, var at tage vore Amter som Udgangspunkt for denne Deling og da tilvejebringe Udvalg, som naturligvis burde have en betryggende Sammensætning, men ikke paa nogen Maade vilde have et Arbejde, som svarede til det; Invalideretten har, da deres Omraade, deres Arbejdsstof vilde være saa meget mindre, og til hvilke man kunde have den Fordel i de enkelte Sager, som vedrører en bestemt Kommune, at kunne tilkalde en Repræsentant for den paagældende Kommune. Jeg tør ikke sige, om denne Vej fremad under kommende Overvejelser vil vise sig holdbar og praktisk, men jeg tror, der er saa megen Misnøje overfor den Langsommelighed, hvormed Afgørelser nu foregaar, overfor den Usikkerhed, som mange har Indtryk af præger disse Afgørelser paa saa stor Afstand, at det i Virkeligheden indrømmes fra alle Sider, at der vil være megen Anledning til at foretage en Prøvelse af, hvorvidt man kunde finde mere hensigtsmæssige Former. Det kunde naturligvis ikke udelukke, at man under den ene eller den anden Form bevarede en vis Appelinstans for stærkt omstridte Sager. Jeg haaber altsaa vedblivende, at de Forhandlinger, der nu forestaar, ikke skal føre til Vedtagelse af det foreliggende Lovforslag, men at man tager op til virkelig saglig Drøftelse Midler til at bøde paa de Fejl, der findes i den herom bestaaende Lovgivning.

Axel Møller: Jeg har nogle faa Bemærkninger til den højtærede Sundhedsminister. Han gentog, at der var begaaet alvorlige Fejl i 1921, da man gav den Lov, ved, at man gik ind paa disse høje

faste Takster. Men jeg spørger igen: Hvis der er begaaet en saadan Fejl, hvem skal saa bære Følgerne deraf? Er det ikke den, der har begaaet Fejlen, altsaa Statens Repræsentanter, og ikke Invaliderne, der er fuldkommen sagesløse? Naar den højtærede Minister udtalte, at han havde drøftet Spørgsmaalet med juridisk sagkyndige, kan jeg ikke tvivle om det, men den højtærede Minister føjede til, at Lovens § 10 egentlig kom ham ganske overraskende, den havde han ikke drøftet, men det er i Virkeligheden en ganske afgørende Bestemmelse i Loven, og det Svar, den højtærede Minister gav, tydede heller ikke paa, at han havde drøftet dette med vedkommende Jurister. Jeg for mit Vedkommende har drøftet Spørgsmaalet med meget juridisk sagkyndige netop paa det paagældende Felt, og jeg har ikke truffet en eneste Jurist, der har kunnet eller villet forklare eller forsvare, at man her skærer ned de Folk, som var blevet Invalider under den gamle Lov.

Saa undrede det mig i høj Grad, at den højtærede Sundhedsminister vilde reducere in absurdum, hvad der er sagt af Rigsdagsmedlemmerne i det daværende Folketingsudvalg og af Ordføreren i Folketinget, den Gang Loven blev vedtaget. Den højtærede Minister sagde, at disse Folk kunde være blevet klogere senere, at de kunde være kommet ind under Udviklings Lov og have faaet andre Anskuelser. Det er muligt, men det kommer bare ikke Sagen ved; for øvrigt er det ikke sikkert, at det Standpunkt, man indtager senere, er rigtigere end det, man tidligere har indtaget, det er ikke altid, Udvikling betyder Fremskridt. Men det, som enhver Domstol vil lægge Vægt paa ved Fortolkning af Loven, er, hvad der ved Lovens Behandling er udtalt af Rigsdagsmedlemmer, Ordførere og Udvalgsmedlemmer, det er ikke fuldkommen afgørende, men det er af Betydning, naar Talen er om, hvad Lovens Hensigt er. Her er for øvrigt Lovens Ord saa klare og utvetydige, at man ikke en Gang behøver at ty til dette, men den højtærede Sundhedsminister kan ikke feje disse Udtalelser til Side, de bekræfter kun, hvad Loven med sine rene, klare Ord har sagt.

Saa fremførte den højtærede Minister den reelle Betragtning: Husk paa, at i 1921 var det Papirkroner, man har givet 800 Papirkroner, men nu er det Guld-kroner. Dette er fuldkommen ligegyldigt; har jeg i 1921 forpligtet mig til at betale et vist Antal Kroner, da det var Papir-